

LIBRIS

Thomas Enger & Johana Gustawsson
Son

Titlul original: Son

We know
books

Copyright © Thomas Enger & Johana Gustawsson 2025
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ENGER, THOMAS

Son / Thomas Enger & Johana Gustawsson ; trad. din lb. engleză de Liviu

Szöke. - București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-21-8

I. Gustawsson, Johana

II. Szöke, Liviu (trad.)

82

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PREDA

Bun de tipar: MAI 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Thomas Enger & Johana Gustawsson

Son

traducere din limba engleză
de Liviu Szöke

CRIME SCENE PRESS
2026

1

Fiul meu a dispărut.

Băiatul meu, rădăcinile mele, cerul meu.

Stau pe terasă și privesc norii – învăluți în roz la răsărit și portocalii la apus, de parcă s-ar târgui asupra ținutei pe care să o poarte. Soarele apune lent în seara asta, însă aerul poartă deja cu el prospețimea nopții.

Mă străbate un frison. Îmi strâng cardiganul în jurul pieptului. Nu frigul mă face să tremur, ci frica – o frică ce-mi pune un nod în gât și-mi face stomacul să se răsucescă.

În această dimineață, când am deschis ochii, m-am întrebat dacă prognoza de vară de azi se va transforma într-una dintre acele zile înșelătoare de iunie norvegian, când razele soarelui încălzesc doar sufletul. M-am gândit la toți copiii care aveau să sosească mai târziu pentru petrecerea de la piscină ca să sărbătorească ziua de naștere a fiului meu. M-am gândit la toate fructele ce trebuiau tăiate pentru a fi înmuiate în fântâna de ciocolată, la mașina de vată de zahăr care trebuia testată, la tortul cu mai multe etaje care stătea, gata terminat, dar instabil, în crama pentru vinuri. Am închis ochii o clipă, memorând amintirea ștersă a zâmbetului răposatului meu soț, imaginându-mi cum ne-am fi petrecut această dimineață sărbătorind a noua aniversare a fiului nostru.

Ușa vitrată care dă spre terasă zdrăngănește.

Mă întorc. Tatăl meu stă în prag, cu corpul înțepenit de angosă și trăsăturile încremenite. E clar că tot nu există noutăți.

– A venit Ramona, mă anunță el.

Mă ridic și intru în casă, închizând ușa în urma mea. Aerul stătut din bucătărie mă sufocă instantaneu. Pahare murdare și teancuri de farfurii, pătate cu dăre de ciocolată și zahăr roz, se înghesuie pe blatul din bucătărie ca niște rămășițe ale unei vieți trecute.

Petrecerea de la piscină a lui Vetle a fost un mare succes. Eu și tata am alergat de colo-colo ca niște găini fără cap, probabil la fel de fericiți ca și copiii care păreau să comunice exclusiv prin strigăte de bucurie și hohote de râs, jucând un joc după altul, având colaci uriași în formă de gogoasă și pistoale cu apă mereu în centrul aventurilor lor. Ca de obicei, Vetle a făcut echipă cu Eva, Hedda și Jesper, „Cei Patru Fantastici” ai noștri – așa cum îi porecliserăm noi, părinții –, copiii noștri fiind de nedespărțit încă din primul an de grădiniță.

Spre finalul după-amiezii, cei mici s-au adunat în sufragerie, iar Vetle l-a rugat pe tata – „Bunicul Șef de Poliție” – să le arate insigna de serviciu și să le povestească cele mai palpitante întâmplări. Cu ochii mari cât niște farfurioare, micuții sorbeau fiecare cuvânt în timp ce tata le povestea despre urmăriri cu mașini care-ți tăiau răsufllarea și arestări dramatice.

– Dar vrei să zici că... tu erai cel care le puneă cătușele? a întregat Hedda, cu un braț în jurul gâtului lui Vetle și cu celălalt în jurul Evei, în timp ce Jesper stătea pe canapea lângă mine, așa cum făcea adesea.

– Da, uneori eu le puneam.

– Uau! a exclamat Eva zâmbind, în timp ce Jesper râdea plin de entuziasm, bătându-l pe Vetle pe spate de parcă el ar fi fost cel care făcuse arestările.

M-am întregat cine era mai mândru – tatăl sau fiul meu.

Când William Bülow a sosit la ora 19:00 să le ia pe Hedda și Eva pentru a merge la premiera unui film plin de vedete în centrul orașului, Cei Patru Fantastici erau încă lipiți unii de alții și jucau fotbal.

– Ești vie, m-a tachinat William. După vreo douăzeci de terori pline de zahăr care urlă la tine în grădină. Oficial, sunt impresionat.

– Mulțumesc! i-am răspuns cu un zâmbet.

– Sigur ești epuizată.

– Nu, nu, sunt bine.

El a râs.

– Mă gândeam că cel mai mare expert mondial în detectarea minciunilor ar trebui să se priceapă mai bine la mințit.

– Nu ești primul care spune asta.

Am râs amândoi.

– Kari?

Vocea tatălui meu.

Clipesc.

Am rămas în fața vaselor murdare, în vreme ce fragmente din timpul zilei îmi tot revin în minte, iar clipuri video îmi rulează prin cap. Însă cu fiecare reluare devin tot mai distorsionate, astfel încât, în curând, singurele amintiri pe care le voi mai avea despre ziua de azi vor fi aceste imagini deconstruite și reorganizate arbitrar, recolorate și deformate.

– Haide!

În timp ce-l urmez pe hol, tata se întregă, îmi aruncă o privire scurtă, apoi pășește autoritar mai departe. Faptul că am trecut bine de patruzeci de ani nu a schimbat nimic – sunt în continuare singura lui fiică, iar el e în continuare stâncă mea. După ce tatăl lui Vetle a murit, tata a devenit colacul meu de salvare și plasa de siguranță care a avut grijă să nu fiu nevoită să aleg între fiul meu și carieră. Istoria se repeta: eu crescusem fără mamă, iar fiul meu

își croia drum prin viață fără tată. Dar pentru Vetle, absența tatălui său era doar un fapt abstract, iar „tata” era doar un concept. „Bunicul Șef de Poliție” reparase totul.

Inspectoarea-șefă de poliție Ramona Norum e ocupată să discute cu un polițist în uniformă când mă observă. Agentul răspunde instrucțiunilor ei încuviințând din cap rapid și atent, apoi Ramona pornește spre noi.

Am întâlnit-o prima dată acum opt ani. O contactasem după ce urmărisem un interviu televizat în care un avocat al apărării, întrebat despre nevinovăția clientului său, mințea de înghețau apele. Faptul că s-a dovedit că aveam dreptate a fost începutul unei colaborări fructuoase care ulterior s-a transformat într-o prietenie caldă ce s-a extins și asupra familiei Ramonei – Linnea și cele două perechi de gemeni ai lor.

Ramona mă cuprinde într-o îmbrățișare maternă. Nu e nevoie să-mi imaginez durerea ei – durerea unei mame care contemplă acest coșmar și care cu siguranță preferă să fie al meu decât al ei, așa cum ar face orice părinte – o simt în tot corpul ei.

Mă desprind de ea, știind prea bine că mă voi prăbuși complet dacă mă las prinsă în căldura îmbrățișării sale.

După ce Hedda și Eva plecaseră cu William, Vetle m-a întrebat dacă poate să se ducă pe la Jesper.

– Acum?

M-am uitat la ceas. Era aproape 19:30.

– Te rooog?

Tot țopăia prin fața mea, trăgându-mă de cardigan, cu nerăbdarea strălucindu-i în ochi.

Știam ce se întâmplă: Jesper îl invitase pe fiul meu să joace *Fortnite* sau Dumnezeu știe ce joc video pe care eu nu l-aș fi permis niciodată la mine în casă. Părinții lui Jesper erau diferiți. M-am uitat la fiul meu și mi-am trecut un deget peste fruntea lui

plină de sudoare, îndepărtând resturile de iarbă lipite de trăsăturile acelea armonioase.

– O oră, am spus, regretând instantaneu.

– O oră și jumătate, a negociat imediat Vetle. Mami, durează ceva timp să merg și să vin, chiar dacă iau bicicleta. Mă întorc acasă până la nouă. Promit!

Am zâmbit și m-am aplecat să-l sărut. Fiul meu mirosea a clor și a parfumul de vară al cremei de protecție solară.

– Bine! Nici o secundă mai târziu.

– Uraaa!

Și cu asta, Vetle și Jesper au plecat, ca de atâtea ori înainte. După ce Vetle a sunat de acasă de la Jesper, spunându-mi că au ajuns cu bine, l-am trimis pe tata acasă și am lucrat puțin, amânând curățenia din bucătărie și grădină.

Abia așteptam întoarcerea lui Vetle.

Chiar dacă urma să fie târziu, voiam să-l răsfaț cu încă un episod din cel mai nou serial pe care îl urmăream împreună. La urma urmei, avea să mai fie ziua lui preț de încă vreo două ore.

Nu era neobișnuit ca fiul meu să întârzie câteva minute, dar, când nu s-a întors până la 21:15, am sunat-o pe Anita Bach-Hansen, mama lui Jesper. Mi-a spus că Jesper îl condusesese pe Vetle jumătate din drum, așa cum făcea de obicei, dar că el era deja acasă de vreo douăzeci de minute. Un ghem de angoasă mi s-a format în piept, paralizându-mă instantaneu.

După aceea, l-am sunat pe tata, care a insistat că probabil există o explicație perfect rezonabilă pentru care Vetle încă nu ajunsese acasă. Uneori copiii pur și simplu pierd noțiunea timpului sau se rătăcesc. Se întâmpla tot timpul. Poliția avea să mai aștepte puțin înainte de a trimite o echipă de căutare, a spus el, chiar dacă i-am fi sunat exact atunci. De data asta e altfel, i-am spus tatei. O simțeam. Vetle știa cât de important e să ajungă la timp și cunoștea drumurile și potecile din pădurea Bygdøy ca pe propriul buzunar. Totuși, tata mi-a zis să rămân pe loc, în cazul în care

se întoarce Vetle, și să țin tot timpul telefonul cu mine. Nu l-am contrazis: fusese în poliție mai bine de jumătate din viață. Dar tot corpul meu urla să ies și să-mi caut fiul.

În mod ciudat, în clipa aceea mi-a revenit în minte nașterea lui Vetle. Moașa, care-mi spunea să nu mai împing. Cordonul ombilical se înfășurase în jurul gâtului lui Vetle, strangându-l, iar ritmul cardiac îi scăzuse la un nivel periculos, așa că așteptam să fiu dusă în sala de operație pentru o cezariană de urgență. Tot corpul meu implora să împing pentru a-mi aduce fiul pe lume, dar moașa mă îndemna să lupt împotriva naturii pentru a-l salva.

A trecut o oră și Vetle încă era dispărut. Atunci tata a cedat și a chemat întăririle.

Asta se întâmpla acum cincizeci de minute.

– Din câte spune Jesper, el și Vetle s-au despărțit în Paradisbukta, zice Ramona acum. Iar Jesper s-a dus direct acasă. A zis că nu a văzut pe nimeni pândind prin preajmă.

Mă uit la tata. Pentru prima dată, îmi văd stânca prăbușindu-se. E gârbovit, are o postură defensivă, nu mai e deloc sigur pe el. Inima începe să-mi bată cu atâta putere, încât nu mai aud nimic altceva. Simt mirosul lui Vetle de parcă mi-aș îngropa nasul în scobitura gâtului său. Îi simt firele de păr ude și ciufulite alunecându-mi printre degete în timp ce îl pieptăn. Ochii lui râzând, provocatori, iubitori, blânzi.

Fiul meu.

Prețiosul meu fiu.

– Așa cum îi explicam șefului...

Privirea Ramonei se mută și se oprește asupra tatălui meu, superiorul ei.

– Stăm de vorbă cu toți cei pe care-i întâlnim în pădure, dar la ora asta nu vor fi mulți. Batem și la ușile din apropiere, în cazul în care a văzut cineva ceva neobișnuit. Am mobilizat toate resursele disponibile și am luat la periat pădurea. Vom continua căutările și peste noapte. După cum știți, zona împădurită e destul de mare și

plină de poteci și cărări. Dar avem noroc: mai e lumină o vreme, și nici temperatura nu e prea scăzută.

Clatin din cap pentru a alunga imaginile terifiante pe care frica mea le zugrăvește deja, fiecare dintre ele făcându-mă să-mi vină să vomit.

– Ai reacționat rapid, continuă Ramona. Ceea ce e foarte bine. Nu are cum să fie departe.

Îmi strânge mâna între ale ei și completează:

– Kari, încearcă să nu-ți faci griji! Îl vom găsi. Îl vom găsi pe Vetle al tău.

2

La câteva minute după miezul nopții, polițiștii îi găsesc bicicleta.

Zăcea la baza unei pante, la nu mai mult de un metru de fiord, răsturnată, cu roata din față strâmbată și lanțul sărit. Nu i-au găsit casca, dar au descoperit urme de sânge pe niște pietre ascuțite din apropiere, ceea ce indica faptul că cineva – cel mai probabil fiul meu – suferise un soi de accident. Vor testa sângele pentru a vedea dacă există o potrivire.

Faptul că accidentul pare să fi avut loc atât de aproape de țarm îmi face frica să scape complet de sub control. Ramona încearcă să mă liniștească, spunându-mi că în zonă sunt copaci și crengi care l-ar fi împiedicat să cadă în fiord. Dar pe mine nu mă pot împiedica să intru în panică. Dacă nu e în apă, atunci unde naiba este?

Când telefonul îmi sună fix la 8:00 dimineața, casa a devenit deja un furnicar. Chipuri necunoscute stau aplecate deasupra computerelor și monitoarelor, șofetele lor grave alcătuind un foșnet constant în fundal. Eu stau pe canapeaua din sufragerie,

încercând să respir, să mă detașez de situație pentru a-mi păstra calmul. Eșuez. Lamentabil.

Pe ecranul telefonului apare „Număr necunoscut”.

Văd alarma zugrăvită pe chipurile Ramonei și al tatălui meu. Aerul pare să devină dens, făcându-mi respirația tot mai grea.

– Răspunde! mă îndeamnă Ramona cu o voce încordată, dar fermă. Ar putea să fie un vecin îngrijorat sau cineva care vrea să ajute. Sau poate unul dintre clienții tăi?

Cu degete tremurânde, glisez pe ecran. „Alo”-ul îmi iese ca un șuierat precaut.

– Dă pe TV 2!

Vocea de la celălalt capăt al firului pare să-i aparțină unui robot.

– Poftim?

Inima îmi bate atât de tare, încât o simt pulsându-mi în gât.

– Cine-i la telefon?

– Dă pe TV 2! repetă vocea. Fiul tău este la noi.

Apelul se încheie.

Încremenesc și mă uit mai întâi la tata, apoi la Ramona.

– Ați... ați auzit și voi? mă bâlbâi.

Ramona se încruntă o clipă, apoi pocnește din degete pentru a le atrage atenția celorlalți din cameră. Îi dă un ordin polițistului aflat cel mai aproape de ea, care pornește televizorul. Are nevoie de ajutorul tatălui meu pentru a găsi canalul.

Ecranul pare mai mare decât de obicei. Pe TV 2, o prezentatoare blondă într-un sacou roșu încheie un segment de emisiune. Așteaptă ca prompterul să treacă la știrea următoare.

Apoi:

– Treizeci și opt de mii de morți și mai urmează și alții. De această dată, un amestec de frică, speranță și lăcomie a produs un record înfiorător.

Inima îmi bubuie în urechi. La ce morți se referă?

Prezentatoarea continuă:

– În Marea Mediterană s-au înecat mai mulți oameni ca niciodată. Cel puțin treizeci și opt de mii. Asta înseamnă aproape nouăzeci pe săptămână, aproape treisprezece pe zi. Ambarcațiuni șubrede care n-ar fi trebuit să plece niciodată de la mal. Traficanți fără scrupule, cărora nu le pasă de vieți omenești. Iar oamenii disperați riscă totul...

Nu înțeleg. Vocea ca de robot îmi rulează în buclă în minte. Simt gust de fiere.

Fiul tău este la noi.

În jurul meu, tehnicienii au început să se agite. Se dau ordine mute, brațe flutură prin aer, mâini arată spre ceva ce eu nu reușesc să văd. Tata stă lângă măsuța de cafea, holbându-se la televizor cu brațele încrucișate. Picături de sudoare mi se scurg pe gât și pe coloana vertebrală. Le simt și la subraț. Ramona se lasă pe vine lângă mine, punându-și mâinile pe umerii mei.

Când prezentatoarea începe să vorbească despre Jose Mourinho, ecranul telefonului se aprinde din nou.

Încă o dată, „Număr necunoscut”.

Ramona îmi face semn să aștept câteva secunde, în timp ce tehnicienii conectează un program pentru a înregistra apelul. Primește semnalul că e totul gata. Cineva dă televizorul pe mut. O tăcere insuportabilă se așterne în cameră, punctată doar de ritmul apelului telefonic.

Răspunde Ramona; eu nu mă pot aduna s-o fac. Activează difuzorul.

– Bună, Kari!

E aceeași voce ca de robot. Din gât îmi scapă un geamăt involuntar.

– Și bună ziua tuturor!

Mă uit la tata; ascultă cu atenție maximă. Indiferent cine-o fi, știe deja că poliția se află aici și că-mi monitorizează telefonul.

Înghit cu greu în sec, forțându-mă să transmit un strop de tărie în voce:

– Sunt Kari Voss. Unde e fiul meu?

Răspunsul vine prompt:

– Ai primit un e-mail.

Apelul se întrerupe, iar eu rămân cu bubuitul inimii în urechi.

Însc, împietrită.

Așa ceva nu are cum să se întâmple, continui să-mi tot repet în sinea mea. Mentea mea a devenit un vârtej al neîncrederii. Așa ceva nu se poate întâmpla.

– Ai aplicația de e-mail pe telefon? mă întreabă Ramona.

Reușesc să încuviințez din cap. Îmi înșfacă din nou telefonul și se uită prin aplicații. Trec câteva clipe, apoi spune:

– Ți-au trimis un videoclip.

Se îndepărtează câțiva pași de mine. Îmi dau seama de ce. Tot corpul începe să-mi tremure. Vrea să mă cruțe în caz că...

Închid ochii, alungând finalul acestui ultim gând.

Tata vine lângă mine și mă prinde de braț ca într-un clește. Închid ochii din nou și clatin din cap, îndepărtând imagini mult prea oribile pentru a fi concepute.

– Vești bune! exclamă Ramona. Vetle e-n regulă.

Se întoarce lângă mine și se lasă din nou pe vine, sprijinind telefonul de un teanc de cărți de pe masa de cafea. Pornește videoclipul.

Sughiț când îmi văd fiul stând pe un scaun, într-o sufragerie pe undeva – e imposibil de distins unde.

E viu.

Fiul meu se mișcă.

Respiră.

Îmi duc o mână la gură, înăbușindu-mi un strigăt. Poartă același tricou de fotbal cu Zlatan Ibrahimović pe care îl avea la petrecere. Are un plastru mare pe brațul stâng. Un pahar cu lapte stă pe masa din fața lui.

În spatele său, pe perete, un televizor o înfățișează pe prezentatoarea de la TV 2 spunându-le telespectatorilor că treizeci și opt

de mii de oameni și-au pierdut viața încercând să străbată Marea Mediterană.

– Dumnezeu! exclamă tata.

Videoclipul durează șase secunde.

Ramona îl lasă să ruleze de patru ori la rând. A cincea reluare e întreruptă de un nou apel. Din nou, pe ecran scrie „Număr necunoscut”. De data asta răspund imediat, fără să mai aștept undă verde de la Ramona.

– Ce vrei? izbucnesc cu o voce fermă, oțelită de furie.

– Cinci milioane de coroane norvegiene, răspunde vocea aceea ca de robot. Vei primi instrucțiuni.

3

S-au scurs două zile, iar tăcerea mă face să simt c-o iau razna.

Ramona a scos toate dosarele poliției în care am fost implicată în ultimii opt ani, căutând persoane care ar putea să aibă un motiv să mă vizeze, din răzbunare sau în orice alt scop, dar n-a găsit niciun suspect potențial. Fiind șeful poliției din Oslo, tata ar fi fost, desigur, un candidat evident dacă s-ar fi pus problema să fie niște criminali nemiloși care urmăreau o reglare de conturi, dar oamenii ăștia – sau acest individ – vor bani și, nu se știe din ce motiv, m-au ales pe mine – pe Vetle, pe noi – ca victime.

Au trecut două ore și cincizeci și șapte de minute de când am virat cinci milioane de coroane norvegiene într-un cont de crip-tomonedă, conform instrucțiunilor răpitorului. A trebuit să-mi ipotchez casa, iar tata a reușit să mai facă un împrumut punându-și gaj locuința. În ciuda preavizului scurt, am reușit.

Dar de atunci n-am mai auzit nimic. Niciun apel, niciun mesaj. Niciun e-mail. Nimic.

Ramona și echipa ei rămân nonstop lipiți de ecrane. Nu vreau să aud niciun detaliu despre ceea ce fac. Nu mă interesează „urmărirea traseului banilor”. Nu mă interesează nici cine e individul. Tot ce mă interesează e să-mi recuperez fiul, viu.

Timpul se scurge cu o încetineală insuportabilă. E ca și cum fiecare secundă ar fi o mătănie, iar fiecare minut, o rugăciune.

Și am început să mă rog. Să mă rog unui Dumnezeu în care n-am crezut niciodată, dar care S-a manifestat cu îndurare în secunda în care mi-a fost luat fiul.

Bărbia îmi cade în piept. Îmi forțez pleoapele să se deschidă pentru a alunga imaginile îngrozitoare pe care continui să le văd întruna cu ochii minții. Aud un „Ești bine?” plin de panică de la tata, care stă în fața mea la masa din bucătărie. Aprob de câteva ori din cap, încercând să-mi controlez veninul înainte ca acesta să mi se răspândească prin toată mintea.

Deodată, unul dintre polițiști strigă:

– Au luat din nou legătura. Avem coordonatele!

Înima începe să-mi bată sălbatic. Mă ridic de pe scaun.

– E... nu prea departe de Ytre Enebakk, anunță Ramona, urmărind cu atenție ecranul. La un pic peste jumătate de oră de-aici.

– E lângă o parcare, adaugă agentul, arătând spre hartă. În pădure. Conform instrucțiunilor lor, Vetle ne așteaptă într-o căsuță improvizată în copac. Copiii construiesc tot timpul așa ceva, adaugă el când mă vede privindu-l cu atenție, fără să înțeleg ce zice. Și eu făceam când eram mic.

– Bine! spune Ramona. Să mergem!

4

Ramona e cea care urcă la volan. Tatăl meu stă lângă ea. Nu știu de ce, eu sunt pe locul din spate, ținându-mă cu ambele

mâini de mânerul de deasupra geamului în timp ce gonim afară din oraș.

În curând, îmi voi revedea fiul.

Doar la asta mă gândesc.

O să ne întoarcem acasă, o să-i gătesc mâncarea lui preferată, iar la noapte o să mă întind lângă el până adoarme, veghindu-l pentru ca nimeni să nu mi-l mai poată lua vreodată. Am de gând să rămân trează toată noaptea, urmărindu-l cum respiră și cum visează.

Fiul meu, îmi spun în gând.

Copilul meu.

Sunt pe drum. Aproape am ajuns. Vin să te iau.

Habar n-am unde suntem sau de cât timp conducem, dar, dintr-odată, ne trezim pe un drum de țară îngust, înconjurat de copaci. GPS-ul o ghidează pe Ramona să vireze la stânga și să intre mai adânc în pădure.

Pietrele și crenguțele trosnesc sub anvelope. După câteva minute, ajungem într-o parcare.

– Trebuie să fie o potecă pe aici pe undeva, mormăie tata de pe scaunul din față.

Se uită la telefonul unde a marcat coordonatele GPS furnizate de răpitori și adaugă:

– Acolo.

Ramona manevrează mașina spre capătul parării. Ne oprim, coborâm și începem să alergăm prin pădure, pe poteca pe care a găsit-o tata.

Abia dacă-mi simt picioarele.

– N-ar trebui să fie prea departe, spune el.

Eu sunt la un pas în spatele lui, căutând cu privirea pe solul pădurii urme ale fiului meu.

– Vetle! strig. Ești aici? Vetle, unde ești?

Nu primesc niciun răspuns.